

ANDRÉ ANDRÁS

Kánikula

*Lefojtott selyme reszket egyre,
kamilla-illat, vágóbíd szaga;
e roppant-könnyű, döbrent úrból
hogyan fogunk majd eljutni haza?*

*Mi ez a hang?, ballod s nem ballod,
túlélő gén boncterem-bűvösben?
a görbült fény szédítő ívén
tovasiklik velőtrázó csöndben –*

*elforrt darázsraj felső céje?
Isten poros hangszálán fönnekad.
A Glóbusz függ marjult fonálon,
mely egyre nyúlik s el mégsem szakad.*

*Kopott vérvonalként szivárog,
kimosták föld alatti záporok –
rozsdásan csillog, fáradt a boly,
mint vert sereg, baljósan vándorol.*

*Szélhúdótt dongó teteméből
radioaktív anyag sugárzik.
A tükörbe őrjöngve áthullt
perzselt fű már hús foncsorban ázik.*

*Káprázat gyűrűi, glóriák
a szembatárra ugró láz körök.
Fércék kifordult szemfehérje
a jégkockák közt. Szívószál hörög.*

*Gonosz vissz-vágy a zöld fa lombja,
fullasztó, férges árnyat – bűst nem – ád.
Vesszőfutás most minden allé,
hurkolt vesztőhely minden promenád.*

*Zörgő ingujj s zizergő fásli
díszparéj magtelt csúcsához kapdos.
Gubósörét hint lassú ritmust,
húz elcsukló jazzt játszó csapatához.*

*Hiteholt lepkét sodor a szél,
s hogy átperel az ájult udvaron;
egy pillanatra szárnyra kapva,
rögeit hagyva szökne már a gyom.*

*Lángfolyás előtti góc a táj.
Kúszik leendő, bars poklok füstje.
Tűzfal csúcsán, mint jel, megvillan
a pókbáló mérgezett ezüstje.*

*Veretes bosszú készülődik.
S nincs föloldás. (Fól van így, ahogy van...)
Kitörni-képtelen, fojtott düh
biganya futkos a vasbetonban.*